

Foto's Talking about Kevin © Kristien Verhoeyen

TAZETTE

i.s.m. CuttingEdge.be

ZA 08/08 JURYVERSLAG

Juryverslag Jong Muziek

Foto's Blackie and the Oohoos © Jules Gahide

De jury van Jong Muziek heeft een boeiend hete week achter de rug en hoopt van u hetzelfde. Acht acts, in een interessante selectie van keuzeheer Pieterjan Vervondel, kregen de opdracht elk twee zo verschillend mogelijke sets te spelen op twee verschillende locaties. In de voormiddag was dat het Fort Napoleon, in de late namiddag Club Terminus.

Een paar opmerkingen vooraf. Het cliché gebiedt ons te zeggen dat het niveau hoog lag en de finale keuze moeilijk. Eigen aan clichés is dat ze een grond van waarheid bevatten, en het volgende cliché volgt nu meteen: ook dat is in dit geval waar, wat alweer een cliché is, en ook weer één met een zekere grond van waarheid, zoals het echte cliché het namelijk voorschrijft.

Wat ons dit jaar charmeerde was de variatie en de afwisseling in genres en stijlen, wat de vergelijking niet altijd eenvoudig maakte maar wat tot ons plezier aantoont dat er een broeierig, borrelend muzieklandschap bestaat waarvan we slechts een tipje te zien gekregen hebben.

Vandaag heeft de jury een keuze gemaakt. Enfin, het is te zeggen: een paar dagen geleden werd ons gevraagd of het klopte dat de winnaar al bekend was. Begrijpelijkerwijze hebben wij dat toen met alle kracht bevestigd. We hebben er ook aan toe gevoegd dat de winnaars van volgend jaar en het jaar nadien ook al vastliggen, kwestie van aan de nieuwe cultuurminister op simpele wijze aan te tonen dat er in bepaalde delen van Oostende op vooruitziende manier aan cultureel beleid wordt gedaan. Wie weet komt die broodnodige subsidieverhoging voor dit festival er dan toch ooit.

De jury, bestaande uit Frans Claus, Lise Acou, Zjakki Willems, Franki Roels en ikzelf, Wim De Wulf, heeft dus zijn keuze gemaakt.

Tijdens de jurygesprekken werden de criteria scherp geformuleerd. We zijn op zoek gegaan naar die act, groep, of dat individu dat er volgens ons het best in geslaagd is een beklievende verbinding tot stand te brengen tussen de persoonlijkheid in keuze en/of uitwerking van het muzikmateriaal, het technisch niveau van de uitvoering, de uitstraling op het podium en de impact op hart, ziel, lijf en leden van de toeschouwer.

Go-cartgewijs gaan we even langs bij elke groep.

Wolf beet de spits af op vrijdag. Hier viel ons het poëtisch beeldend gehalte van de teksten op en de niet-evidente manier waarop de songs gecomponeerd zijn. Daarnaast de prachtige stem van Laura Verlinden, gecombineerd met het schitterend gitaarspel van Joris Vercammen in een set die de absolute intimiteit opzocht.

Op dag twee was iedereen benieuwd naar de muzikale uitstap van **Steffie Van Cauter**, laureate Jong Theater editie 2006. Dat Steffie een innemende podiumpersoonlijkheid is wisten we al en dat werd ook bevestigd. In de voormiddag begeleidde ze zichzelf op accordeon, en kwam de eigenzinnigheid van haar songmateriaal naar boven. 's Avonds werd ze versterkt door twee - excuseer mij het woord maar zij vinden dat zelf een compliment - door twee superwijven, op casserollen, stukken drum, cello en gitaar. Dat haalde het niveau van die tweede set meteen stevig omhoog en het enthousiasme waarmee hier gemuseerd werd sloeg over op de zaal, die er duidelijk pap van lustte.

Dag drie stond **Blackie and the Oohos** geprogrammeerd. Van bij de eerste maten van de akoestische set in de voormiddag werden we ingepakt door twee loepzuivere prachtige stemmen en de uitstraling van de zussen Maieu, binnen een mooie setting. Op vlak van harmonie en melodielijn vielen we van de ene aangename verrassing in de ander. We waren onder de indruk van de diverse muzikale diverse mogelijkheden van de groep, waarbinnen de leden met hetzelfde gemak van instrument wisselden als u en ik van ondergoed. Ook hier teksten die beklijven, die poëzie en ontroering hand in hand laten gaan met pijn en woede. De tweede set, elektrisch, bevestigde op een paar opmerkingen na, onze opinie van de voormiddag. Dit was ijzersterk.

Op maandag stond **Sara Desmedt** geprogrammeerd met haar afstudeerproject aan het Herman Teirlinckinstituut, onder de titel: 'De schapen zijn verdronken'. Sara heeft een mooie stem, waarmee ze heel wat richtingen uitkan. Het tekstmateriaal, en dat mogen we onderhand een teneur beginnen noemen, getuigt van een grote poëtische verbeeldingskracht, getuige het prachtige lied dat ze voor haar opa schreef. Lied is hier eigenlijk niet de juiste term, het gaat eerder over doorgecomponeerde stukken waarvoor ze naast de melodieën ook mee de arrangementen schreef. En die werden con brio uitgevoerd door een ijzersterk strijkkwartet.

Het rondje klassiek werd verder gezet op dinsdag met het **Kalès Guitar Quartet**. Op muziektechnisch vlak is dit, naast het strijkkwartet van daarnet, het strafste wat we in de voorbij week hebben gehoord. Vier supergetalenteerde klassieke gitaristen brengen een breed spectrum van klassieke gitaarwerken en schuwen daarbij ook de hedendaags klassiek niet. Een kwartet dat duidelijk de grenzen van het repertoire wil aftasten en daarom alleen al een plek verdiende op dit festival.

Rocky Teardrop en **Mercedes** gooien zich op het levenslied en zijn aanhangsels. Dit programma staat in zijn kinderschoenen en werd voor Taz 2009 gemaakt. Actrice Barbara Callewaert en Wouter Verdegem, begeleid door accordeoniste Lucy, zijn op hun sterkst wanneer de parodie achterwege blijft en ze een versnelling hoger schakelen. Nummers over Mercedes die zichzelf ziet als pretpark en een sneer naar het type mannen bij wij de evenaar door hun gat loopt, wisten ons te bekoren.

Op de voorlaatste dag speelde **Henri Prosper** de pannen van het dak. Rock van het zuiverste water uit de polders, bedekt met een vettige laag klei en aangedreven door de power van een dorsmachine in overdrive. Enthousiasme, energie, spelplezier, met vooral sterk samenspel tussen de gitarist-zanger Wouter Vanputte en drummer Mattijs Vanderleen, begeleid door een toetsenist die voorlopig onbekend wenst te blijven. Zijn naam konden we in ieder geval nergens terugvinden.

Op de laatste dag stond **Mari M** geprogrammeerd, maar zij moest door omstandigheden afhaken. **Mary and Me** kwam in de plaats en pakte ons in. Sterk en verrassend songmateriaal. Ritmes en melodieën met hoog originaliteitsgehalte, gebracht in sterk samenspel van een groep die een groep is. Hier geen frontvrouw met begeleiding, maar een aantal persoonlijkheden die samen naar het surplus zoeken. Sfeervol, bezwerend, beklijvend, donker. Ook licht, speels, sprookjesachtig zelfs, maar dan met een hoek af. En vooraan een straffe zangeres, die met haar frêle verschijning en haar warme stem moeiteloos een zaal weet in te pakken. Wij waren hier redelijk wild van, laat zoveel duidelijk zijn. Geef **Mary and me** nog wat tijd en vooral de goesting om door te gaan, en dit wordt top, daar zijn wij zeker van.

De keuze was dus moeilijk en ging uiteindelijk tussen twee groepen. Eén van die twee krijgt het budget van 7000 €. Wij vonden Mary and Me bijzonder boeiend, maar de meest complete combinatie van de jury's criteria - persoonlijkheid, techniciteit, podiumuitstraling en impact - vond de jury na lang beraad terug bij Blackie and the Oohos.

Juryverslag Jong Theater

Foto's FC Bergman © Kristien Verhoeyen

De jury voor Jong Theater reikt dit jaar twee evenwaardige TAZ / KBC Jongtheaterprijzen ter waarde van 7000 euro uit.

In totaal kwamen hiervoor dertien voorstellingen in aanmerking: negen die deel uitmaakten van een van de Nomadenparcours, en vier die als avondvoorstelling geprogrammeerd stonden. Net als vorig jaar juichen we als jury de evolutie toe dat producties een week lang in Oostende te zien waren - en we begrijpen dat ook de rustdag die voor het merendeel van de voorstellingen ingelast werd, welkom was. In vergelijking met vorig jaar vonden we de aanwending van de meeste locaties verrijkend en karaktervol.

De ontmoeting die halverwege het festival werd opgezet tussen jonge spelers/makers enerzijds en critici en andere professionelen anderzijds droeg bij tot een dialoog waaraan duidelijk behoefte is. De vorm waarin deze gegoten werd, kan in de toekomst wellicht nog nader bekeken worden. We noteren de zorg van sommige waarnemers: of TAZ als festival niet te groot aan het worden is. Naar ons gevoel echter kan de selectie Jong Theater uit die veelkantige dynamiek haar voordeel halen. En dat gebeurt ook. Indrukwekkend was het om te zien hoe jonge voorstellingen keer op keer voor uitverkochte zalen speelden - voor een divers, en tegelijkertijd mild en kritisch publiek. De gemiddelde TAZ-bezoeker kijkt open en geïnteresseerd, maar is niet bij voorbaat gewonnen. Voor spelers/makers blijft het van onschatbare waarde om de confrontatie met een voor hen nieuw publiek aan te gaan, weg van de vertrouwde omgeving van school of ziersverwanten. In die zin is het spelen op TAZ een cadeau op zich. De prijzen die wij als jury uitreiken, liggen in onze ogen in het verlengde daarvan: ze zijn voor TAZ een belangrijke manier om een van zijn kernopdrachten uit te drukken, nl. het aandacht vragen voor en het investeren in jong theaterwerk.

De hoogste tijd nu voor de laureaten van dit jaar. Waarbij het, nog eens voor alle duidelijkheid, over twee gelijkwaardige prijzen gaat.

Onze eerste laureaat is niet vies van branie en ondernemingszin. En dat op verschillende manieren. Ze speelden op een van de mooiste en imponerendste locaties van het festival. Zonder aan kracht en energie in te boeten, integendeel. Ze eigenden zich een taal toe die niet de hunne is - een Hollands-aandoend idioom waarop ze zich vol overgave stortten, zum kotzen toe. En ze maten zich met een van de grootste repertoireauteurs van de voorbije eeuw, Harold Pinter, met wie ze een eigen weg gingen. Rauw en uitzinnig vaak, maar niet zonder af en toe op de rem te gaan staan en zich een moment van stilte te gunnen. De dreiging die in Pinters stukken meestal onderhuids aanwezig is, brengen zij aan de oppervlakte. Door de latente agressie te veruiterlijken, tonen zij ook de verwantschap tussen Pinter en sommige hedendaagse theaterauteurs. De eerste TAZ / KBC Jongtheaterprijs gaat naar een collectief met wortels in het Antwerpse Herman Teirlinck Instituut, FC Bergman, voor De thuiskomst.

In vergelijking met de eerste laureaat stond en staat de tweede er alleen voor. Zowel op het toneel als in wat hij vertellen wil. Een voorstelling maken over eenzaamheid draagt het gevaar van zelfgerichtheid in zich, maar hij weet dit met veel bravoure te ontlopen. De voorstelling is een staalkaart van zijn kunnen, maar zonder overdreven exhibitionisme. Even intelligent als inventief. Nu eens toont hij de kwelling, dan weer het genot van alleen-zijn. Ernst en speelsheid wisselen elkaar af. Bovendien slaagt hij er bij dat alles in om als performer kwetsbaar en authentiek op scène te blijven staan. Virtuoso eenzaam. De tweede TAZ / KBC Jongtheaterprijs gaat naar Arend Pinoy voor Talking about Kevin.

De jury Jong Theater bestond dit jaar uit: Patrick Allegaert (voorzitter Beoordelingscommissie Theater en voorzitter TAZ), Natali Broods (actrice), Cindy Godefroid (programming Kopergieterij, Gent) en Rudi Kamminga (programming Grand Theatre, Groningen) onder het voorzitterschap van Peter Anthonissen (dramaturg Theater Artemis, 's-Hertogenbosch en FABULEUS, Leuven)